

Børge Johansen (CD):

Jeg finder al mulig grund til at sige tak til forslagsstillerne for det initiativ, der her er taget. Jeg er i mange henseender helt enig med dem i de intentioner, der er stillet op i bemærkningerne til forslaget.

Forslaget havde vel for øvrigt været overflødig, hvis PP II-debatten havde fået et andet og bedre forløb, end den faktisk fik, og vel at mærke hvis debatten var blevet fulgt op af et initiativ i denne retning, fulgt op af bestræbelser, hvis ikke det skulle være en langtidsplanlægning som den, PP II havde lagt op til. For hvis man virkelig nærede ønske om en langtidsplanlægning, en planlægning, der omfattede alle aktiviteter, altså både statens, amtskommunernes og primærkommunernes aktiviteter, så ville man helt naturligt være kommet dertil, at man skulle til at revidere og omlægge både folketingets og regeringskollgiets arbejde og også den centraladministration, som PP II selv betegnede som komplet uegnet til at styre et omfattende budgetsysteem med dertil hørende fyldestgørende feedback-ordning, og så ville man være tvunget til at arrangere sig på en ny og bedre måde.

Man kan ikke af debatten, der blev ført omkring PP II, udlede nogen synderlig trang til at få iværksat nogle omfattende systemændringer med den nødvendige tilpasning af grundlaget og formen for beslutningsprocesser og den administrative styring, så man må have lov til at håbe, at der ved hjælp af det forslag, som nu foreligger, vil blive mulighed for at komme uhensigtsmæssighederne til livs ad bagdøren.

Jeg mener ikke, det er den bedste fremgangsmåde. Det havde nok været rimeligt at beskæftige sig med arbejdsformerne på grundlag af en langsigtet helhedsplan, det vil sige at tilpasse arbejdets former og teknik efter det politiske systeem og ikke omvendt, men da vi altså ikke har fået det bedste, så anser jeg dette for at være det næstbedste, og jeg kan tilsige mit partis velvilje under udvalgsbehandlingen.

Honoré (KrF):

Folketinget indtager ikke i tilstrækkelig grad den centrale placering i samfundet, som dette lovgivende organ bør indtage. Det er utvivlsomt nødvendigt med en fort-

sat reform af folketingets struktur og arbejdsformer.

På den bggrund er det fortjenstfuldt, at forslagsstillerne har fremlagt et så omfattende oplæg. Man må dog, formoder jeg, hvis man skal opnå, at udvalget hurtigt får afsluttet sine overvejelser, indskrænke antallet af de emner, som ønskes behandlet.

Hvorvidt der skal nedsættes et særligt udvalg til at behandle disse spørgsmål, et særlig hurtigt arbejdende udvalg, eller eksisterende udvalg kan påtage sig det, vil jeg ikke tage stilling til på nuværende tidspunkt, men det har undret mig, at forslagsstillerne ikke har inddraget personer fra andre kredse, end de har gjort. Jeg ville have fundet det naturligt, om man blandt deltagerne i et sådant udvalg havde indbefattet virksomhedsledere og professionelle organisationsfolk.

Der ligger jo i dette her et helt principielt problem, nemlig vedrørende forholdet mellem lovgivningsmagten og regeringen, henholdsvis centraladministrationen. Derved kommer man til hele den samfundsfilosofiske problemstilling, der går tilbage til Montesquieu med den traditionelle skarpe sondring mellem den lovgivende og den udøvende magt.

Forslagsstillerne ønsker her at styrke folketingets magt i forhold til regering og centraladministration. Det er i virkeligheden en magtfor skydning, de ønsker at opnå. Jeg kan ikke helt overskue konsekvenserne af det. Man må selvfølgelig kunne garantere, at en regering virkelig forbliver effektiv, men bestræbelserne på at styrke folketingets magt forekommer mig principielt rigtige ud fra et demokratisk synspunkt.

Jeg tror som sagt ikke, at man i et hurtigt arbejdende udvalg kan nå at behandle alle de spørgsmål, som rejses. Jeg har hæftet mig ved nogle af dem, der forekommer mig nærliggende, og jeg vil her først nævne selve betingelserne for udvalgsarbejdet. Jeg kan tilslutte mig den tanke, at man i udvalgene ikke blot arbejder med konkrete lovforslag, men at man dér foretager generelle drøftelser af almindelige spørgsmål, der ikke kan nå at blive behandlet i folketingsalen.

Dernæst forekommer det mig også rigtigt, at de faste udvalg på en eller anden måde gennemgår eksisterende love og ordninger